

שילמתי כסף ולא

קיבלתי את המלון

אני לא יודע מי כאן הבוס, וממי אנחנו נקבל הוראות. כך התבטא בשבוע שעבר אחד המנהלים הבכירים של מלון הילטון ירושלים, השייך לחברת הילטון הבינלאומית המתפעלת את המלון, בצחק מריר, כאשר דנה המזלזל המלון בשאלה הגדולה: "למי שייך מלון הילטון ירושלים?"

ואימנם, המלון היפה והמפואר בישראל, ובין בתי-המלון החדשים והמפוארים בעולם, ניצב כיום על גבעה רמה בירושלים, כאשר לא ברור כמעט לחלוטין למי הוא שייך, ומי הבעלים החוקיים שלו. עוד קודם שהסתיימה בניית מלון הילטון ירושלים, נערך משאומתן על מכירתו בין מקימיו — שותפות עמיתית מלון ירושלים — לבין המיליונר היהודי-גרמני דויד טייג. מאחרי השם עמיתי מלון ירושלים עומדות מיספר דמויות המוכרות היטב על פפת ה"משקיעים בישראל. ראשוראשון להם הוא אייב פיינברג, עשיר מופלג שלו נכסים רבים בארץ, ביניהם חברת-המשקאות קו קהקולה ישראל. שותף אחר לעמיתי מלון

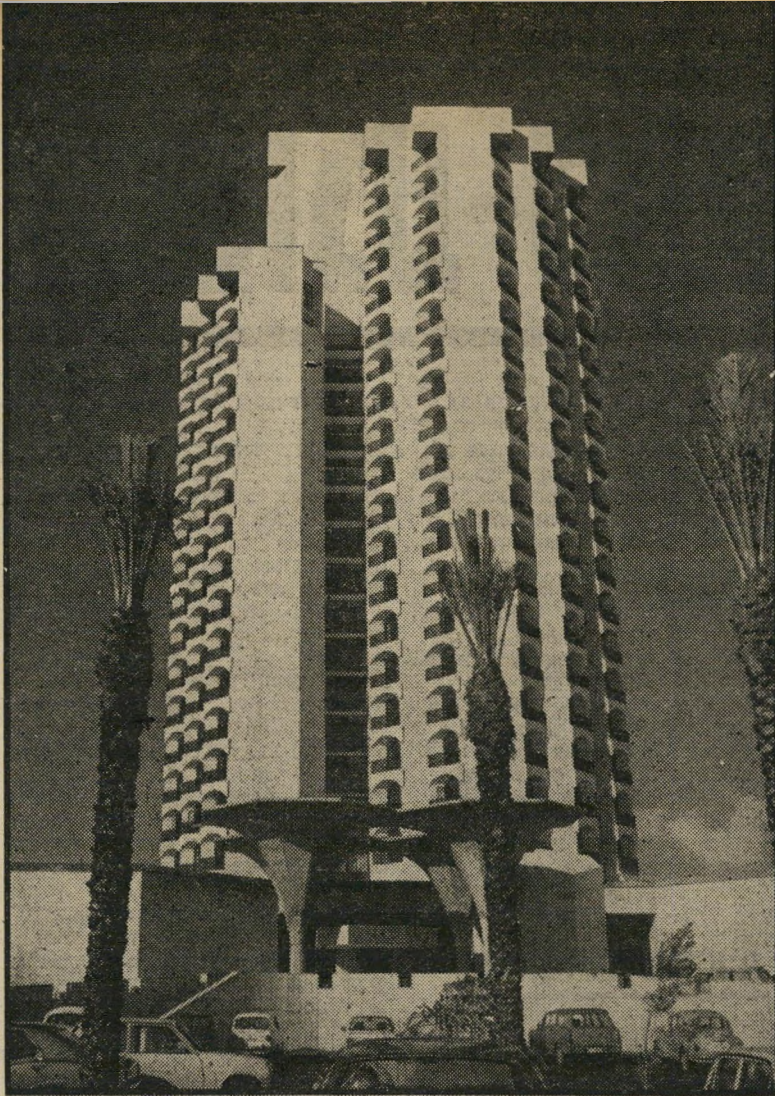

דויד טייג

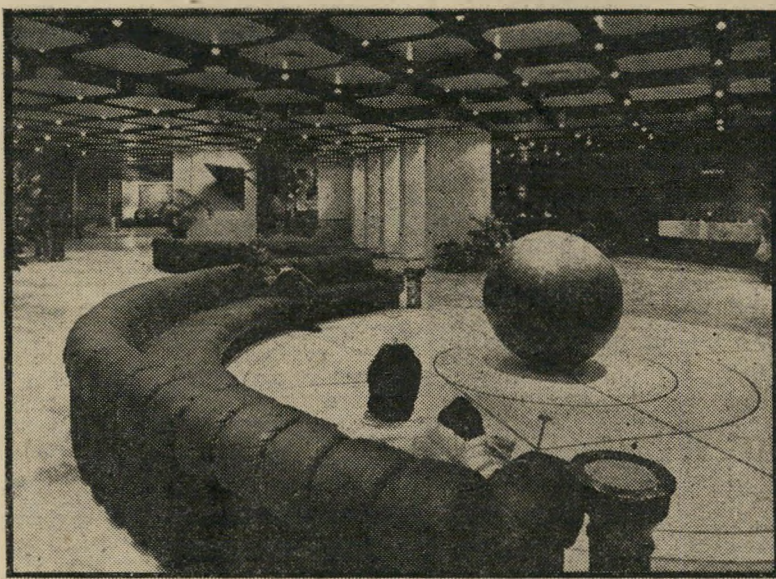
ירושלים הוא סיליס קלוצ'ניק, מי שהיה שותפו של עובד בן-עמ"ל באשדוד וכיום מועמד לכהונת נשיא הקונגרס הציוני. אל שני אריות אלה מצטרפים שותפים נוספים ואת כולם מייצג עורך-הדיון הירוק שלמי שרגא בירן. דויד טייג אינו ידוע, ואינו מקורב ל-שילטונות כמו אייב פיינברג וסיליס קלוצ'ניק, אך בקרב המלונאים בארץ הוא תורס כאשר רכש 40 אחוז ממניות הילטון תל-אביב לפני שנים מספר. את טייג מייצגים שני עורכי-דין צעירים: דן עופר וד"ר יצחק הדרי, מי ששימש עד לפני חודשים אחדים כיועצו של שר-המישפטים חיים צדוק.

ההסכם שנערך בין האריות האמריקאיים לבין המיליונר מפראנקפורט היה מלא מוקד-ים כבר מיום חתימתו. נכתב בו כי הילטון ירושלים יימכר לטייג עבור סכום שלא צויין כלל. לפני כשנה החליט המוכר רים והקונה, כי רואה-החשבון של חברת עמיתי מלון ירושלים, עוזי שטיינברג, מי שהיה מנהל מרכז ההשקעות באוצר, יקבע מהו הסכום המאויצר על-פי ההנחיות ה"באות: שטיינברג יצטרך לקבוע מה היו הוצאות המוכרים, להוסיף את מקדמי-הרווח. את סכום המכירה חייב היה שטיינברג להציג בפני הקונים עד לתאריך 30 ביוני השנה. יחד עם הסכום צריכים היו בעלי המלון להעביר את האישורים הדרושים לשם מכירתו, ובאותו יום אמור היה מלון

* מרבית מלונות הילטון בעולם, מלבד שניים, אינם שייכים לחברת הילטון אלא מנוהלים על-ידי בילבד.

שניים אחדינו ב"הילטון"

למי זה שייך?

המלון המפואר הילטון ירושלים, הניצב על גבעה רמה בירושלים (תמונה למעלה), אשר כל פינה בו היא פנינה ארכיטקטונית שבה הושקע כסף רב (למעלה, תמונת הלובי), מהווה סלע-מחלוקת בין השותפות שבנתה אותו, לבין יהודי מגרמניה שהשקיע כבר סכומי-כסף בקנייתו.

הילטון ירושלים לעבור לידינו של טייג. טייג אף נדרש, על-פי ההסכם, לשלם סכומי-כסף עצומים עבור הקנייה, עוד קודם שידע מהו הסכום הסופי. במעמד חתימת ההסכם הוא שילם 2 מיליון דולר — כ־15 מיליון לירות — לאייב פיינברג ו-כ־12 מיליון לירות, שהם כ־1.6 מיליון דולר, שילם כ־12 מיליון לירות, במשך החודשים שלאחר-מכן שילם סכומים נוספים, בסדר-גודל של 650,000 אלף דולר, שהם כ־5 מיליון לירות. בחוזה אף נאמר, כי ביום העברת המלון לידי בעליו החדשים, ישלם טייג סכום נוסף של כ־1.6 מיליון דולר, שהם כ־12 מיליון לירות.

נחנו את המלון

ולא קיבלנו כסף

יון לירות ישראליות, ואת היתרה, שתיקבע סופית על-ידי שטיינברג, תוך שנים מספר. היום הגורלי של מכירת מלון הילטון, ה-30 ביוני שנה זו, צריך היה להיות יום של טכסים וחגיגות כראוי לכל עיסקה בסדר-גודל כזה. אולם, לשני הצדדים נגרמו הפתעות לא-נעימות באותו יום. טייג גילה, כי האישורים שצריך היה לקבל, אשר אפשרו את העברת הבעלות אליו, אינם נמצאים בידי המוכרים. אישורים משר-האוצר, המפקח על מטבע-חוץ, שרה-חיי-רות, מנהלת מרכז-ההשקעות, החברה ל-פיתוח מיפעלי-תירות, מינהל-מקרקעי-ישראל ושני הבנקים הגדולים לאומו יד-הפועלים, לא היו בידי המוכרים. במקום כל אלה הם הביאו תירוצים ואישורים שר-נים, שבאמצעותם אי-אפשר היה להעביר את בעלות המלון.

אך גם עמיתי מלון ירושלים נדהמו. הם גילו כי טייג לא הפקיד בחשבונם באותו יום, כפי שהוחלט בהסכם, את 1.6 מיליון הדולר. טענות וטענות-נגד החלו ושמעות משני עברי השולחן שלידו ישבו עורכי-

שרגא בירן

הדיון שייצגו את הצדדים, והיה ברור כי המכירה התפוצצה.

עורך-הדיון שרגא בירן טען, כי האישור רים שהמציא מספקים, וכי אי-השלום ה"סכום המבוסס כמנהל כהפרת החוזה. ער י"הדיון עופר והדרי טענו, לעומתו, כי האישור רים אינם מספקים לשם ביצוע העסקה וכי משום כך לא שילם טייג את היתרה. בינתיים גם התגלגל לידי עורכי-הדיון שק טייג מיכתב מעמיתי מלון ירושלים אל שרה-אוצר, שבו הודיעה השותפות לשר כי העסקה עם טייג מבוטלת. האוצר סירב להעביר להילטון הלוואה בת 10 מיליון לירות שהובטחה להם, משום השמועות על מכירת המלון. כדי לקבל את הלוואה מי האוצר בכל זאת, הודיעו בעלי-השותפות על ביטול העסקה עם טייג.

או הגיע תור המישפטים. טייג הגיש תביעה שבה טען, כי אינו רוצה יותר ב"מלון ובעסקה. הוא ביקש חזרה את הכסף ששילם עד אז, ואשר הגיע ללא הוצאות, ללא פיצוי-ביטול וללא ריבית. לסכום של 2.6 מיליון דולר, שהם כ־20 מיליון לירות, בעלי-המלון, מצידם, טענו כי טייג חייב להמשיך בעסקה, במישפט שהגישו נגדו בגרמניה, תבעו בעלי השותפות מטייג את הסכום שלא שילם. 1.6 מיליון הדולרים, בטענה כי הם עמדו בכל פירטי ההסכם וכי העסקה לא בוטלה למעשה.

המישפטים בישראל ובגרמניה יימשכו עוד זמן רב, וסופם יהיה בודאי פשרה. אולם עד שיסתיימו, ועד שיוחלט מי צריך לשלם למי, וכמה, לא ברור מהם בעליו של מלון הילטון ירושלים, כשכל צד טוען: "המלון שייך לצד האחר".